

[Birthe Hansen]

nemlig været dygtige i Statens Museumsnævn, og det skal de fortsat være. Hvorfor i alverden skal man så forsøge på at ødelægge noget for dem? Det forstår jeg ikke, men det kan være, ministeren kan forklare mig det. For når man fratager nævnet 1-2 årsværk på det tilbydende servicearbejde og 1 mio. kr. fra sekretariatet, ja, så er det simpelt hen urimeligt.

Jeg er helt enig med Ribe Amts Museumsråd, som i sin udtalelse af 2. november 1988 siger: Statens Museumsnævn og sekretariatet er stort set det sted, hvor man i princippet samler alle oplysninger om danske museer til brug for museer, offentligheden, politikere og ministeriet. Det er her, nyttige statistikker omkring besøgstal, tilskud osv. udarbejdes. De opgaver og det arbejde, der her er tale om, vil ikke kunne varetages af de enkelte museer, og det vil blive tabt, såfremt det skal varetages af de enkelte kommuner eller amter.

Ministerens forenkling består bl.a. i, at kompetencen til at godkende museernes budgetter, regnskaber og vedtægter lægges ud til hovedtilskudsyderen, i de fleste tilfælde en kommune, men disse kommuner vil, så vidt jeg kan se, kun i sjældne tilfælde have den fornødne indsigt i museumsforholdene. Derfor synes jeg, det er meget problematisk.

Det kan godt være, at den konservative ordfører, hr. Ole Bernt Henriksen, synes, at der er noget sundt i at få det ud i det lokale, men det er jo ikke det, der er ministerens hensigt. Det er jo ikke sundhedsvæsenet, der her er tale om. Der er fra ministerens side tale om at skabe en forenkling, og den har jeg meget svært ved at få øje på, for det vil sige, at over 100 kommunale forvaltninger nu skal til at sætte sig ind i disse ganske specielle forhold. Og det er just ikke hverken i nutid eller i fremtid museumsforhold, der ligefrem har været daglig kost i en lokal forvaltning indtil dato.

Men det kan være, hr. Ole Bernt Henriksens tro kan gøre, at det bliver et godt arbejde. Jeg tvivler og ønsker ikke, vi kommer så langt.

Det næste i rækken er dette skrækelige med fastfrysning af status og struktur på et vilkårligt sted, som 1987 er. Hermed mister man et system, hvor lokale og andre indsatser – inden for visse begrænsninger, godt nok – blev honoreret af staten. Bevægeligheden i systemet har omfattet både tilskud til det enkelte museum og rådighedssummen. Ordningerne har virket godt.

Museerne har siden 1976-loven været inde i en god udvikling, og denne udvikling skal nu stoppes, hvilket må siges at være urimeligt for museerne, som er på vej op.

Denne fastfrysning kunne måske afbødes, hvis de kommuner, som ministeren vil overdrage så meget til, havde en virkelig god økonomi på baggrund af, at landet siden 1982 har haft en borgerlig regering. Men det har disse kommuner ikke, skulle jeg hilse og sige. Og hvordan vil det så ikke gå uden den gulerod og den blåstempling, som også hr. Søren Hansen var inde på at de statslige kroner oftest opfattes som, ja, det kan man nok have sine bange anelser om.

En revision af en lov – og det har jeg været inde på før – kan i andre tilfælde medføre forbedringer. Det er det rigtignok meget småt med her ud over et lille forløbet tiltag til et museum for nutidskunst, som skal ligge et sted midt imellem Louisiana og Statens Museum for Kunst, hvad vi for så vidt heller ikke har noget imod. Men den million kroner, der afsættes til det, er da vist den, der er taget fra Statens Museumsnævn, og så er glæden ikke helt så stor.

Så er der godkendelsen af de fire nye museer. Det kan man vist kun kommentere med, at det var da godt oven på flere års godkendelsesstop. Men når så pengene, de ca. 1,6 mio. kr., skal tages inden for den samlede bevillingssum, så er det så som så med glæden.

Jeg ville gerne sige mere, men det kan jeg ikke nå i denne omgang.

(Kort bemærkning).

Ole Bernt Henriksen (KF):

Sundhed eller ikke sundhed, vi er nogle stykker, der har beskæftiget os med museer, og vi vil mene, at det ville være ganske sundt, hvis de kommuner, der har med dem at gøre – og det bliver jo følgen af dette lovforslag – bliver nødt til at sætte sig ind i, hvad museumsdrift er for noget, hvilke problemer der er forbundet med det, og engagerer sig i det.

Den by, jeg selv kommer fra, har et vidunderligt aktiv, der hedder Moesgård Museum. Den by har været tvunget til at beskæftige sig med Moesgård Museum i den senere tid og er pludselig begyndt at indse, hvilket betydeligt aktiv museet er for byen. Så hvis vi kan vække kommunalbestyrelsernes kærlighed til deres museer og interesse for dem, så er det meget, meget sundt.